

A homoszexualitást megérteni - szövegkönyv

Interjúk a homoszexualitás okainak kutatásáról és a változás lehetőségeiről - 37 perc

A műsor résztvevői:

Toby B. Bieber, M.S. szociál-pszichológus, New York, NY, USA, **Richard Cohen**, M.A., pszichoterapeuta, International Healing Foundation, Bowie, MD, USA, www.gaytostraight.org, **Joseph Nicolosi**, Ph.D., pszichoterapeuta, Encino, CA, USA, www.narth.com, **John Paulk**, a gender kérdések szóvivője, Focus on the Family, Colorado Springs, CO, USA, **Robert L. Spitzer**, M.D., pszichiátria professzor, New York State Pszichiátriai Intézet, Columbia Egyetem, New York, NY, USA

Aki a kérdéseket feltette: **Dr. Christl R. Vonholdt**, a Német Ifjúságért és Társadalomért Intézet vezetője, Postfach 1220, D-64382 Reichelsheim, Németország

További információk:

Deutsches Institut für Jugend und Gesellschaft

Christen in der Offensive e.V.

Postfach 1220, D-64382 Reichelsheim, Németország

Tel: +49-61649308211

Fax: +496164930830

e-mail: institute@ojc.de

weboldal: www.dijg.de

Christl R. Vonholdt: A Német Ifjúságért és Társadalomért Intézet 2000 februárjában Egyesült Államokban élő kutatókat kérdezett meg **a homoszexualitás okainak kutatásáról és a változás lehetőségeiről**. Ezeknek az interjúknak a központi gondolatait foglaltuk össze a most következő rövidfilmben.

Férfi hang: Robert Spitzer professzor az Egyesült Államok megbecsült pszichiátere New Yorkban, a Columbia egyetemen dolgozik. Hosszú időn keresztül azt a széles körben elterjedt nézetet vallotta, hogy a homoszexualitást nem lehet megváltoztatni. 1999-ben kezdett el egy tanulmányban azzal a kérdéssel foglalkozni, hogy lehetséges-e a homoszexualitás heteroszexualitásba való célzott átalakítása? A tanulmányt 2001-ben hozták nyilvánosságra, és meglepő eredményeket tartalmazott.

Christl R. Vonholdt: Spitzer professzor Úr, Ön olyan homoszexuális férfiakkal és nőkkel végez vizsgálatot, akik azt állítják, hogy megváltozott a nemi orientációjuk.

Robert L. Spitzer: Éppen most zártuk le a kutatásunk előkészítő (pilot) szakaszát. Körülbelül harminc embert kérdeztem meg, főként férfiakat. Majdnem mindnyájuknak erős vallási kötődése van. Vallási meggyőződésük és homoszexuális viselkedésük közötti konfliktus motiválja őket a változásra. Sokan közülük már részt vettek professzionális terápián, mások volt melegkezből álló önszegítő csoportokban találtak segítséget. Az interjú során egy igen részletes kérdéssort beszélgettünk át, amely körülbelül fél óráig tartott. A telefonban nem csak korábbi szexuális viselkedésükről kérdezem őket, hanem egész pontosan arról, hogy mi stimulálja és vonzza szexuálisan őket, és milyen szexuális fantáziáik vannak. Az eredmények mély benyomást tettek rám, mert sokan lényeges változásokon mentek keresztül a homoszexualitástól a heteroszexualitás irányába. Ők ezt nagy nyereségként élik meg. Legtöbbször közülük most már házások, és így jobban érzik magukat. Azt akarjuk kideríteni, hogy vannak-e olyan személyek, akik valóban profitáltak a kezelésből. A tanulmány nem válaszolja meg azt a kérdést, hogy milyen gyakran következik be változás. Azért tartjuk ezt a tanulmányt értékesnek, mert a meleg mozgalom már majdnem mindenkit meggyőzött arról, hogy változás nem fordulhat elő. Mindezedig azonban az a benyomásunk, hogy ennek az ellenkezője igaz. Következőleg szeretnénk egy sokkal nagyobb arányú kutatást végezni, amelyben olyan szereplők is vannak, akiknek nincsenek vallásos motivációik. Ez azért

érdekes, mert amikor én a hatvanas években a pszichiátriákon kezdtem el dolgozni, gyakran jöttek homoszexuális irányultságú férfiak a terápiára. Akkor ennek semmi köze sem volt a valláshoz. Ők egyszerűen le akarták küzdeni a homoszexualitásukat. Manapság a homoszexualitás elfogadott és léteznek olyan terápiák, amelyek meleg mivoltukban akarják megerősíteni az érintetteket. Ezért főleg olyan emberek jönnek el a tanácsadásra, akiket az előbb említett vallási konfliktus motivál. Csak ők vállalják a változással járó nehézséget.

Férfihang: Dr. Josef Nicolosi Los Angeles-ben élő pszichoterapeuta. Az Aquinói Tamás Klinikát vezeti. Több mint 15 éve szakosodott a férfi homoszexualitás témájára. Egy terapeutákból álló csoporttal hetente 120 olyan homoszexuális irányultságú férfival foglalkozik, akik keresik a változás lehetőségét.

Christl R. Vonholdt: Mit mondhatunk a változással kapcsolatban? Mindenki számára lehetséges?

Joseph Nicolosi: Nem állíthatom azt, hogy mindenki számára lehetséges. Amit mondhatok az, hogy mindenki a neki megfelelő szintig tud eljutni a változásban. Nem mondhatom, hogy mindenkinek sikerül a heteroszexualitásba való teljes átmenet. Nemsokára több tanulmány fog megjelenni ezzel kapcsolatban. A mi kutatásunkban 868 férfi és nő vett részt. Bebizonyítottuk, hogy ők lényeges változáson mentek keresztül a homoszexualitástól a heteroszexualitás irányába, bár ez hosszabb folyamat volt. Óriási ellenállással talákoztunk, amikor meg akartuk jelentetni a tanulmányt. Sok kiadó és tudományos folyóirat utasította el a közlését. Tudományos szempontból azonban kifogástalan az értekezés. Egy másik tanulmányunk is van, amit nemsokára megjelentetünk. Ebben 210 pszichoterapeuta állítja azt, hogy sikeresen kezelt homoszexuálisokat.

Christl R. Vonholdt: Ki lehet-e azt mondani, hogy körülhatárolható a homoszexuális hajlamú embereknek egy bizonyos csoportja, akiknél nem lehet változást elérni?

Joseph Nicolosi: Ez nagyon jó kérdés. Másként megfogalmazva, kik azok, akik meg akarnak változni, és sikerül is nekik, és kik azok, akik vagy nem akarnak megváltozni, vagy pedig sikertelenek lesznek akkor is, ha megpróbálják? Itt sokféle tényezővel kell számolni. Tanulmányoztuk a változással kapcsolatos tudományos kutatásokat és úgy találtuk, hogy a legfontosabb tényező a motiváció, a változás határozott akarása. Ezután fontos szerepet játszik az én-erő, a teherbíró, és a frusztrációtűrő képesség. Végül, amit én nagyon-nagyon fontosnak tartok: az illető értékrendje. Azok közül, akik meg akarnak változni, sokan vallásos vagy hagyományos értékrenddel rendelkeznek, olyan etikával, amellyel nem egyeztethető össze a homoszexualitás. Amit a meleg mozgalom be akar beszélni nekik, az egyszerűen nem győzi meg őket, a homoszexuális viselkedés mély kielégítetlenség-érzetet hagy bennük. Én ezt tartom a legfontosabb tényezőnek. Ezért aggaszt mindaz, ami a kultúránkban történik. Különösen Hollywoodból és a médiából kiindulva tudatosan terjesztik azt a szemléletet, hogy a homoszexualitás normális és természetes, és ha valaki nem tudja normálisnak és természetesnek tekinteni, akkor ez az ő problémája, ő a homofób. Mégis vannak, akik azt mondják: ismerem a homoszexualitás mellett szóló valamennyi érvet, de ezek nem meggyőzőek a számomra. Homoszexuálisként éltem, és ez az életforma nemcsak hogy helytelen, de nem is felel meg a valóságnak. A lelkem mélyéből fakadó igazi igényeimet nem elégíti ki.

Férfihang: John Paulk a homoszexualitás és a gender kérdés sajtóreferense Colorado Springsben. John Paulk egykor maga is homoszexuális volt, aki egy volt leszbikus nővel kötött házasságot. Két gyermekük van. Feleségével számos tv és rádió interjúban beszéltek már.

Christl R. Vonholdt: Ön azt írja önéletrajzában, hogy szeretett homoszexuálisnak lenni, azt természetesnek és helyesnek érezte. Hogy látja ezt ma?

John Paulk: Homoszexuálisnak lenni, ez volt mindaz, amit ismertem. Sohasem voltak heteroszexuális érzéseim. Természetesnek és helyesnek éreztem a homoszexualitást, mert nem volt semmiféle belső erkölcsi orientációm, aminek alapján döntéseket hozhattam volna. Nem létezett számomra semmilyen norma arról, hogy mi helyes és mi helytelen. Az egyetlen helyes vagy helytelen az volt, ahogy én éppen éreztem. Ez azonban nem jelentette azt, hogy ez az életforma belső békét hozott volna számomra, mert minél tovább éltem így, annál inkább összezavarodott az életem, és minél inkább összezavarodtam, annál kétségbeesettebb lettem, annál gyakrabban gondoltam az öngyilkosságra. Nem kaptam meg általa azt az örömet és békét, amelyben ma részem van. Nekem akkor nagyon kevés ismeretem volt a homoszexualitásról. Sohasem talákoztam olyannal, aki megváltozott volna. Nem tudtam, honnan származik a homoszexualitás, és azt sem tudtam, hogy vannak közös vonások az érintettek életében. Ez a különbség a jelenlegi helyzethez képest.

Férfihang: Richard Cohen terapeuta, magánrendelést folytat Washington DC-ben. Cohen, egykori homoszexuális, most házias ember, három gyermeke van. Terápiás munkájának súlypontjai: házassági tanácsadás, szexuális bántalmazást elszenvedők és homoszexualitásuktól szabadulni akarók terápiája.

Christl R. Vonholdt: Cohen úr, ön maga mögött hagyta a homoszexualitást. Tudna nekünk erről többet mondani?

Richard Cohen: Nekem három dolog segített egyértelműen a homoszexualitás leküzdésében. Az első a megértés volt. A második a hitem. A harmadik a szeretet. Először részt vettem egy klasszikus freudi pszichoanalitikus nyújtotta hároméves terápián. Ez szinte semmit sem használt. Nagyon fájdalmas volt, és tulajdonképpen sehova sem vezetett. Ami nekem igazán segített a homoszexualitásból kivezető út megtalálásában, annak belátása volt, hogy honnan is származnak homoszexuális kívánságaim. Voltak alapvető összetevők, amelyek bennem a homoszexuális vonzást előidézték.

Az első az anyámhoz fűződő egészségtelen kapcsolat volt. Nagyon boldogtalan volt apámmal, és így hozzám jött, bizalmasává tett és szorosan magához kötött. Ahelyett, hogy biztonságban éreztem volna magam nála, és valamit nyújtott volna nekem, az volt az érzésem, hogy kiszív belőlem minden életenergiát. Nagyon nyugtalanító és fájdalmas kapcsolat volt ez.

A második, az apámhoz fűződő kapcsolat volt. Apám nagyon hirtelen haragú ember volt. Haragosan és kiabálva kommunikált velünk. Mivel én nagyon érzékeny vagyok, mindig félttem a jelenlétében. Idősebb bátyámmal való kapcsolata ellenséges volt, sokat veszekedtek. Nem akartam én is így járni, ezért mindig visszahúzódtam.

Aztán ott volt még a bácsikámhoz fűződő kapcsolatom is. Amikor öt éves voltam, akkor költözött hozzánk. Nagybácsinak neveztük, bár nem volt rokon. Ő mindent megadott nekem, amit apámtól nem kaptam meg. Volt rám ideje. Foglalkozott velem. Meghallgatott és biztonságot nyújtott. Ő volt az első személy, akihez valódi kapcsolat fűződött. Egyszer aztán elkezdett játszani a nemi szervemmel, és elvárta, hogy én is ugyanezt tegyem vele. Ez majdnem megőrjített. Isten úgy teremtett minket, hogy élvezetet találjunk a nemi szervünkben. Ez testileg nagyon jól esett, de érzelmileg, intellektuálisan és lelkileg elfojtottam, nem akartam tudni róla, és ez megőrjített. Ezt az élményt 25 éven át elnyomtam magamban. Csak mikor harminc éves lettem, jött elő ismét ez az emlék. Ez a bácsikámmal való első kapcsolat tanított meg arra, hogy ha férfikkal bizalmas kapcsolatba szeretnék kerülni, akkor szexuális kapcsolatban kell lennem velük. Ez beivódott a lelkembe és az elmémbe.

Egy további összetevője a bátyámmal, Niel-lel való kapcsolat volt. Apám rendszeresen ütötte Niel-t, ő pedig engem, s az volt az érzésem, hogy én sohasem győzhetek. Védekeztem, de Niel négy és fél évvel idősebb, és sokkal nagyobb volt nálam, kimondottan sportos alkatú. Én ugyan védtem magam, ahogy bírtam, de mindig elvert.

Így miközben apám és közöttem szakadék volt, anyám túlságosan magához láncolt engem, a bácsikám közvetlen volt, majd szexuálisan bántalmazott, a bátyám rendszeresen megvert - az iskolában folyton gúnyoltak. Melegnek, kislánynak tartottak, és én nem tudtam, hogy miért. Akkor még nem éreztem homoszexuális vágyakozást, csak egyszerűen érzékeny természetem volt. Ezért gúnyoltak ki.

Aztán egyszer csak homoszexuális érzések törtek rám. Mintha csak az teljesedett volna be, amit mindenki elvárt tőlem. A lelkemben pedig úr volt, egy férfi közelsége után vágyakoztam. Nem szexet kerestem, csak közvetlen és bensőséges kapcsolatot. Hogy valaki támaszt ad nekem, és én is támaszt adhatok neki. Azt akartam, hogy férfi mivoltomban becsüljenek és elfogadjanak. Amikor mindezt megértettem, megtörtént az első lépés a változás felé.

Christl R. Vonholdt: Mi is a homoszexualitás valójában?

Joseph Nicolosi: Hát, ez a nagy kérdés. Sok szó esik a homoszexualitásról, de a lényegi kérdést, hogy mi is a homoszexualitás, nem teszik fel. Mi úgy tekintjük, mint a fejlődési folyamat zavarát. Több mint 25 évvel ezelőtt az Amerikai Pszichiátriai Társaság a homoszexualitást normálisnak nyilvánította, de mind a mai napig nem adott hihető fejlődési modellt arra vonatkozóan, hogy hogyan is magyarázható meg a homoszexualitás egy normális fejlődési folyamat végeredményeként. Másképp fogalmazva, egy lelkileg megsebzett gyermek homoszexuális lesz, egy lelkében nem sérült gyermek pedig heteroszexuális. A homoszexualitást nem lehet megmagyarázni, csak ha abból indulunk ki, hogy az illető gyermekkorában érzelmi sérüléseket szenvedett. Mi tehát a homoszexualitást fejlődési zavarnak tartjuk.

Christl R. Vonholdt : Mit jelent ez?

Joseph Nicolosi: Azt jelenti, hogy a gyermek fejlődésénél valami döntően fontos dolog hiányzott. Ez érvényes úgy a homoszexuális hajlamú férfiakra, mint a nőkre. Valami alapvetően hiányzott a fejlődésükben. A nemi identitás kérdéséről van szó. Itt van a probléma gyökere. Sok esetben a homoszexuális férfinak soha sem volt szeretettel és tisztelettel teljes közeli kapcsolata az apjával. A leszbikus nőknél az anyához való viszony sérült. Irving Bieber, aki ennek a területnek úttörője, 1962-ben készített egy nagy tanulmányt, melyben azt írta, hogy nem ismer egyetlen homoszexuális férfit sem, akinek szeretettel és tisztelettel teljes kapcsolata lett volna az apjával. Hosszú évek tapasztalata után én ezt csak megerősíteni tudom. Figyelmességről, szeretetről és elismerésről van itt szó. Ezek azok az érzelmi alapigények, amelyekre az ő esetükben sohasem érkezett pozitív válasz. Egy fiú elvárja mindezt az apjától, de csalódik, és egy idő után feladja. Később ugyanezek az igények szexuális vágyakozásként jelentkeznek. Az imént említett tudományos vizsgálatok semmiképpen sem elavultak.

Természetesen vannak olyan heteroszexuális férfiak is, akiknek nagyon nehéz kapcsolatuk van az apjukkal. De ha jobban kikérdezzük őket, nincs bennük az, amit nárcisztikus sebzettségnek nevezünk, a neheztelés, apjuk mélyből fakadó elutasítása. Egy megsebzett heteroszexuális férfi azt mondja: „Igen, ez tipikusan az én apám. Egy ostoba, egy tökfilkó.” - De legalább valmiféle kapcsolata van az apjával. A homoszexuális férfinak érzelmileg semmiféle kapcsolata sincs az apjával. Az apa lényegtelen. A homoszexuális férfiakban olyan közömbösség él az apjukkal szemben, ami nem természetes. Aki azonban áttöri a közömbösségnek ezt a falát, az olyan mértékű fájdalmat, haragot és neheztelést talál, amelyet a heteroszexuális férfiaknál nem lehet látni.

Férfihang: Toby Bieber asszony szociálpszichológus. New Yorkban magánrendelés keretében foglalkozik olyan nőkkel és férfiakkal, akik kiutat keresnek a homoszexualitásból. Évekig férjének, Irving Bieber professzornak tudományos munkatársa volt. Irving Bieber a hatvanas években feleségével és más munkatársaival együtt nyilvánosságra hozott egy terjedelmes tanulmányt a férfi homoszexualitásról, amelyet máig nem cáfoltak.

Christl R. Vonholdt: Olykor heteroszexuális férfiaknak is nehéz a kapcsolatuk az apjukkal. Miben áll a különbség?

Toby B. Bieber: Vannak olyan gyermekek, akik homoszexuálissá válnak, és vannak, akik talán hasonló családi helyzetben vannak, mégis heteroszexuálisak maradnak. Nekik is vannak problémáik, de ők ellenállóbbak. Esetleg bandatagként könnyebben létesítenek kapcsolatot más srácokkal. A legtöbb homoszexuális irányultságú férfinak nem volt jó kapcsolata a vele egykorú fiúkkal, nem kedvelték a csapatsportokat, inkább úszni vagy futni jártak. Ez persze nem azt jelenti, hogy aki futni jár, abból homoszexuális lesz, hanem azt, hogy a homoszexuális irányultságúak gyermekkorukban inkább elkerülik a testi érintéssel járó sportokat.

Christl R. Vonholdt: Néhány szexológus azt állítja, hogy a homoszexualitás okait nem kell kutatni, hiszen száz és száz oka lehet. A homoszexualitást szerintük egyszerűen alternatív életstílusként, a szexualitás egy lehetséges formájaként kellene elfogadni.

Joseph Nicolosi: Nem különös, hogy szexológusok, akik a szexualitás tanulmányozásának kötelezték el magukat, azt mondják, hogy nem kell az okokat kutatnunk. Bár mindent vizsgálhatunk – és a pszichológusok az emberi viselkedés legjelentéktelenebb formáit is vizsgálják, például azt, hogy valaki az utcára lépve miért kerüli a járdalapok közötti rést – de azt a kérdést, hogy miért homoszexuális valaki, kerülik. Ez ugyanis nem számít politikailag korrektnek. Ám aki kérdez, az választ is kap, ami politikailag megint csak nem korrekt. A válasz ugyanis az, hogy a homoszexualitás fejlődési zavar.

Richard Cohen: Az elmúlt 80 év tudományos kutatásai megmutatták, hogy a homoszexualitás sok előrelátható tényezővel függ össze.

Az egyik, hogy a homoszexualitás tünetként egy megoldatlan gyermekkori lelki sérülést jelez. Az elfojtott érzelmek nem halnak el. A homoszexualitás annak a vágnak a helyreállítása, a lélek próbálkozása arra, hogy a pszichoszexuális fejlődés egy korai szakaszát, amely hiányos maradt, lezárja. Egy ilyen embert rossznak, gonosznak nevezni a legrosszabb, amit csak tehetünk. A homoszexualitás csak jele annak, hogy valami a mélyben helyreállításra szorul, egy megoldatlan konfliktust jelez.

Másrészt a homoszexualitás érzelmi probléma, melynek a szexhez semmi köze sincs. Az érzelmek mögött három dolog bújik meg:

– Először is az azonos nemű szülő szeretete utáni vágy. A homoszexuális férfi az apjával való kapcsolatot és saját férfiasságát keresi. Nem tudatosan, de a vele azonos nemű szülő közelségére és a vele való kapcsolatra vágyódik, ami gyermek és ifjú korában nem teljesült be.

– Másrészt vágnak arra, hogy magukat teljes értékű férfinak vagy teljes értékű nőnek érezzék. A homoszexuálisok legbelül úgy érzik, hogy el vannak szakítva nemi identitásuktól. S amikor a velük azonos nemű partnerrel keresnek kapcsolatot, lényüknek éppen azt a részét próbálják kiegészíteni, amelytől elválasztva érzik magukat. A probléma azonban az, hogy ezt a mély vágyat a szex nem tudja kielégíteni.

– Harmadrészt a homoszexualitásnak a másik nem közelségétől való félelemhez is köze lehet. Anya és fia, apa és lánya közötti bármilyen nehézség állhat ennek hátterében. Kezdetei visszanyúlhatnak a születés előtti időszakra, a szülés közbeni megrázkódtatásra, vagy kereshetők a későbbi fejlődésben is. Sok esetben a homoszexualitás a másik nem közelségétől való félelemmel áll kapcsolatban.

Christl R. Vonholdt: Paulk úr! Gondolt Ön valaha arra, hogy homoszexuálisnak született?

John Paulk: Nem, eleinte nem gondoltam erre. Talán arra gondoltam, hogy esetleg biszexuális lehetek. A mélyben ott volt bennem a vágy a házasság, a család, egy teljesen normális élet után. Azt a szót, hogy normális, ma már szinte nem is használhatja az ember. Manapság már nincs mérce arra, hogy mi a normális. Az én irányultságom engem a homoszexualitás felé vonzott. Ahogy elkezdtem homoszexuális módon élni, elég hamar arra a belátásra jutottam, hogy minden bizonnyal így kellett, hogy szülessek. Hiszen mi mástól alakulhatott volna ki bennem? Nem tudtam meghatározni azt az időpontot, amikor elkezdődhetett. Én mindig is másnak éreztem magam. Azt gondolom, sok meleg aktivista azért mondja azt, hogy így született, mert már egészen kicsi kortól másnak érezte magát, és a másságnak ezt az érzését a homoszexualitással azonosította. Valójában azonban valószínűleg egyszerűen csak különböztek a többiekől, és megvan az oka annak, hogy az ember miért érzi magát másnak. A homoszexualitás pedig mindennek az eredménye.

Christl R. Vonholdt: A homoszexualitás velünk született?

Joseph Nicolosi: Ha közelebbről megnézzük a biológiai és genetikai kutatásokat, azt találjuk, hogy az empirikus adatok nagyon szegényesek. Körülbelül 10 évvel ezelőtt, a kilencvenes évek elején több tanulmány jelent meg. Mindenekelőtt Simon LeVaynak az agykutatásai, egy ikerkutatás és egy genetikai tanulmány. Ezek a tanulmányok komoly izgalmat okoztak és felkeltették a nyilvánosság érdeklődését. Azt gondolták hogy megtalálták a homoszexualitás biológiai alapjait. Azóta azonban ezeket a kutatási eredményeket nem tudták megerősíteni. Sőt, azok a próbálkozások, amelyek arra irányultak, hogy az agykutatás területén megismételjék a kutatásokat, épp ellentétes eredményeket hoztak. A leszbikus-meleg orvosi egyesület nemrégiben azt javasolta a tagjainak, hogy ne használják többé a biológiai vagy a genetikai érvet, mert nem állja meg a helyét.

John Paulk: 1973-ig szinte mindenki, aki értett valamit is a valláshoz, a pszichológiához, a szociológiához vagy az antropológiához, vagy kormánytag volt, elfogadta azt, hogy a homoszexualitás eltér a normától. De politikai nyomásra, és a lobbikövetkeztében ez megváltozott. A változás nem tudományos felismerések eredményeként, hanem csakis a politikai lobbizás és a politikai korrektség alapján született meg. Az a három legfontosabb kutatás pedig, amely a homoszexualitást biológiai vagy genetikai okokra próbálta visszavezetni, hiányosnak bizonyult. 1999-ben egy kanadai tudóscsoport megpróbálta megismételni Dean Hamernek az X kromoszómáról szóló kutatásait. Ezt a Science c. folyóiratban jelentették meg. De nem sikerült kapcsolatot találniuk a gének és a homoszexualitás között. Az USA-ban a meleg mozgalom egyre inkább eltávolodik attól az állítástól, hogy a homoszexualitás velünk született. Ez egyszerűen nem bizonyított. És mégis ma az USA-ban az általuk kifejtett erős propaganda és a médiára nehezedő nyomás, valamint a politikai kontroll hatására az az általános nézet uralkodik, hogy a homoszexualitás genetikai eredetű. Az emberek hisznek a propagandának, a lényeg az, hogy elég hangosan és elég sokáig hirdessék. Először fogékonnyá válnak a problémára, majd normálisnak fogadják el. Így hiszik el azt, hogy a homoszexualitás genetikailag meghatározott.

Christl R. Vonholdt : Nicolosi doktor úr! Ön a homoszexualitást problémának tartja, de vannak olyan homoszexuálisok, akik azt mondják: "Ez az én valódi identitásom". Ön azt mondja, hogy a homoszexualitás elidegenedés a valódi énünktől. Hogyan állíthatja ezt?

Joseph Nicolosi.: Ha megnézi közelebbről azokat a homoszexuális életet élő férfiakat, akik 20–30–40 éve homoszexuálisan élnek, vajon boldogabbak? Amit látunk: sokkal inkább magányosak, depressziósok, szoronganak, és sok az öngyilkossági kísérlet közöttük. Mi a NARTH egyesületben a teljes tudományos kutatást átnézve azt állapítottuk meg, hogy - összehasonlítva a heteroszexuálisan élő férfiakkal - a homoszexuálisoknál inkább tapasztalható elégedetlenség, önpusztító és értelmetlen viselkedés, sokkal gyakoribb a csoport-szex, szado-mazochizmus, drog és alkoholfogyasztás, valamint a nikotinfüggőség. Nem állítom, hogy a heteroszexuálisan élő férfiak már csak emiatt is az egészség példaképei lennének, de ha összehasonlítjuk a két csoportot, inkább találunk egészségtelenül élő és elégedetlen személyt a homoszexuálisan élők között. És ezt nem vezethetjük vissza egyszerűen a társadalom elutasító magatartására. San Fransisco a homoszexuálisok Mekkája. Nincs még egy olyan város, ahol a homoszexualitást valaha is jobban elismerték volna. Mégis a homoszexuálisan élő férfiak körében itt is sokkal inkább megfigyelhető az egészséget károsító magatartás.

Christl R. Vonholdt: Paulk Úr! Ugyan mit számítana, ha a lakosság egy kis százaléka homoszexuális házasságot kötne? Mi lenne ennek a társadalomra és a következő generációra gyakorolt hatása?

John Paulk: Nem szabad elfelejtenünk, hogy a melegmozgalomnak nem annyira a házassághoz való jog és az abból fakadó privilégiumok a fontosak. Amit ők szeretnének, az a homoszexualitás felértékelése. Nálunk vannak olyan városok, ahol a homoszexuális párok bejegyeztethetik magukat, és a házasság számos kiváltságában részesülhetnek. De a legtöbb homoszexuális így sem boldog és elégedett. Ez számomra azt jelenti, hogy nekik elsősorban nem a jogok a fontosak, hanem annak elismerése és értékelése, hogy ők sem különböznek másoktól, és kapcsolatuk ugyanazon a szinten van, mint a házasság. Ez az egy szintre helyezés azonban káros lenne a társadalomra. Minden civilizáció alapja a férfi és a nő családi egysége. Minden világvallás, nemcsak a kereszténység, hangsúlyozza a családot, a férfit, a nőt és a gyerekek szükségességét, nemcsak a társadalom fennmaradása miatt, hanem a társadalom struktúrája érdekében is. A melegházasság megváltoztatná az egész társadalmat. Nemcsak a házasság változna, hanem az iskolákban is újra kellene írni a tanterveket. És amikor az iskolában a házasságról esne szó, a homoszexualitást is mindig bele kellene érteni. Megváltoztatná a jobboldali magánszervezeteket is, amelyek erkölcsi-etikai alapon a melegházasság ellen vannak. Ha a homoszexuális házasságot az állam jogilag elismeri, az a vallásszabadság korlátozása lenne, hiszen a vallási szervezeteket kényszeríteni lehetne arra, hogy összeadják az azonos nemű párokat, az iskolákat pedig arra köteleznék, hogy a homoszexualitást normális mivoltát tanítsák.

Joseph Nicolosi: Nem gondolom, hogy bárkinek is jót tennék azzal, hogy megengedjük a homoszexuálisok házasságát. Nem gondolom, hogy egy házassági ceremónia, vagy egy darab papír csökkenti a férfi homoszexuálisok promiszkuitását, vagyis a szexuális partnerek gyakori váltogatását. Ez nem fogja megoldani a problémát. Hát igen, a meleg-irodalom ezt egyáltalán nem tekinti problémának, hanem a felszabadulás egyik forrásának tartja. Andrew Sullivan a melegmozgalom ismert szószólója azt állítja, hogy a meleg életstílushoz hozzátartozik a promiszkuitás. Azt mondja, hogy egyike azoknak az adományoknak, amit a meleg Amerika a heteroszexuális Amerikának adhat az a szexuális nyitottság, és az, hogy a házasságban is teret kaphatnak más szexuális kapcsolatok. Ők tehát ezt nem tartják kínos problémának, hanem olyannak, amire büszkék, s amivel hozzájárulhatnak a világ felvilágosodásához.

Christl R. Vonholdt: Társadalmunkban a homoszexualitásra egyre inkább emberjogi kérdésként tekintenek. Aki valamit is szól a homoszexualitás ellen, az állítólag az emberi jogok ellen szólal fel.

Richard Cohen: Tudja, miért lett ez emberjogi kérdés? Mert az egyház, a nevelési rendszerünk és a családok kudarcot vallottak. A családok, az egyház és az iskolarendszer váltak a homoszexuálisan érző férfiak és nők legnagyobb üldözőivé. Nincs olyan hely, ahol otthon érezhették volna magukat, ahol biztonságot és szeretetet találhattak. Így ezt máshol kezdték el keresni: „Nem találok békességet, kivéve az egyház, kivéve a családom, és az iskolában sem fogadnak el. Mit tegyek hát?” Azért került át a vita az emberjogi területre, mert védelmet kerestek, mert szükségük volt arra a megerősítésre, hogy ők jó emberek. Hiszen valóban azok. Épp ezért a kérdést most újra oda kell visszavinni, ahova tartozik. A templomokba, az iskolákba, a pszichológia és a pszichoterápia területére, az összes szociális intézménybe és a családba. A homoszexualitás nem emberjogi kérdés, hanem emberi kérdés. Etikáról és erkölcsekről, pszichológiáról és tudományról kell beszélnünk. Ezt szeretettel kell tennünk, és a homoszexualitást meg kell értenünk, hogy ezek a férfiak és nők igazi helyükön, a családokban és a megfelelő intézményekben biztonságban érezhessék magukat. Ezután növekedhet a gyógyulás és a megértés.